

1345 29/10 29: 1. Beh. af F. t. L. om Ydelse af Brændselshjælp til Aldersrentenydere m. v. 1346

[Hans Jacob Sørensen.]

Befolkningen selv søger at tilvejebringe, at lægge andre Beløb, saaledes at den samlede Sum virkelig kan udgøre en Forstrækning og den nødvendige Sikkerhed, naar Ulykken rammer Folk, hvad enten det er i Form af Sygdom, Invaliditet, eller det er andre Vanskeligheder. Jeg synes ogsaa, der er nogle Tal, som der er Grund til netop i denne Forbindelse at tage frem ved denne Lejlighed; jeg tænker her paa de Tal, man faar for Øje, naar man gennemgaar de statistiske Aarbøger eller de forskellige finansielle Oplysninger, der foreligger. Lad os tage Tallene fra den sidst forløbne 25-aarige Periode — hvad er det da for et Billede, man faar? Vi ser, at for 25 Aar siden — det er dog ikke saa langt et Spand af Aar tilbage — blev der af Stat og Kommuner anvendt 7 Mill. Kr. aarlig til Alderdomsforsørgelse; ti Aar senere var dette Beløb vokset til 15,2 Mill. Kr., og i 1924 — det var jo i den lave Kronens Tid — til 71,7 Mill. Kr. Men nu, efter alt det forfærdelige, som her, og ogsaa tidligere, er blevet fremmanet i Anledning af Omregulering af den sociale Lovgivning, hvad er Udgifterne nu? Ja, de ligger mellem 55 og 60 Mill. Kr. aarlig. Det er dog en Stigning, som viser, at der er gjort betydelige Anstrengelser, en virkelig Indsats for at komme de gamle i vort Samfund til Hjælp.

Men hvorfor — jeg vender tilbage til mit Udgangspunkt — hvorfor optræder de Herrer altid her i vort Land som værende dem, der er stødt paa Manchetterne, eller som dem, der skal tale de forurettedes Sag? hvorfor kan de ikke ved Lejlighed holde Taler som dem, man glædeligvis kan høre de Herrer holde, naar de kommer til Udlandet, til interparlamentariske Møder eller ved andre Lejligheder, hvor de kan faa Lov til at redegøre for Forholdene i social Henseende i vort Land? Saa kan de jo netop med berettiget Stolthed pege paa, at vi paa en lang Række Omraader staar langt forud for, hvad man kender i andre Lande i saa Henseende. Vi ser jo ogsaa, at Socialdemokrater eller Politikere af radikale Partier fra andre Lande, naar de kommer her til Danmark, er fuldstændig klar over, at vi indtager en førende Stilling paa den sociale Lovgivnings Om-

raade. Jeg maa maaske her minde om den Udtalelse, som Lederen af Folkeforbundets Arbejdsbureau i Genève, Albert Thomas, fremsatte, da han bl. a. aflagde et Besøg her i København i Sommeren 1927. Han sagde, at han forud, ogsaa ved tidligere Besøg i Danmark, havde sat sig ind i den sociale Lovgivning, og han udtalte:

„Der er ingen Steder i Verden, hvor den sociale Retfærdighedssans er saa udviklet som i Danmark, og Deres Land har alle Betingelser for at spille en Rolle i Verdensudviklingen.“

Han føjede saa til:

„Hvis man blot vilde interessere sig lidt mere for den øvrige Verden og gøre en energisk Indsats for at vække den offentlige Mening der til Gunst for de Fortrin, de danske Arbejdere selv nyder.“

Jeg synes, det er værd at tage ogsaa dette Forhold med i Betragtning, fordi det gør, at de, man taler til — hvad enten det er her i Salen eller endnu mere, naar det er ved Møder ud over Landet —, faar det rigtige Billede af Forholdene, saadan som de ligger paa dette Omraade, og derfor mener jeg ogsaa, at vor ærede Ordfører har handlet fuldt ud korrekt, naar han har sagt: Lad os tales ved om Sagerne, saadan som de foreligger her. Nogen umiddelbar Nødstilstand er der afgjort ikke til Stede, og den nuværende Regering og de nuværende Regeringspartier har bedst vist dette ved at kunne give Tid, saaledes som det er blevet mindet om af ærede tidligere Talere.

Jeg synes ogsaa, vort Partis ærede Ordfører (Kr. Kristensen) havde fat i det rigtige, naar han rettede det Spørgsmaal til den højtærede Socialminister, om en tilbagegaaende Bevægelse til den tidligere bestaaende Formuebeskatning er den eneste Vej, ad hvilken Regeringen kan tænke sig at skaffe de forøgede Midler, der her skal bruges. I den Stilling, Regeringen eventuelt her tager, kan man jo maale dens Kærlighed til og store Interesse for denne Sags Gennemførelse, og jeg skulde vel mene, at er Varmegraderne saa stærke i det socialdemokratiske Parti, som det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har givet Udtryk for, saa vil man dog vistnok fra Regeringspartiets Side sige: Nej, selv